

Sygn. akt I CSK 686/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku S. C.
przy uczestnictwie Z. C., D. G., R. K., W. K., J. K., K. L., W. M. i M. P.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 lipca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika J. K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 5 lipca 2013 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 5 lipca 2013 r. Sąd Okręgowy w R. oddalił apelację uczestnika J. K. oraz oddalił zażalenie wnioskodawcy S. C. od postanowienia Sądu Rejonowego w R. z dnia 19 grudnia 2012 r., mocą którego dokonano rozgraniczenia nieruchomości położonych w N.. Oddalenie apelacji nastąpiło wskutek niedopatrzenia się naruszenia przez Sąd pierwszej instancji podniesionych w apelacji przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 i art. 328 § 2 k.p.c.

W skardze kasacyjnej uczestnik J. K. zarzucił zaskarżonemu postanowieniu Sądu Okręgowego naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez zbyt ogólne uzasadnienie rozstrzygnięcia oraz art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. poprzez niedokonanie własnych ustaleń faktycznych. Naruszenie przepisów prawa materialnego dotyczy art. 153 k.c. poprzez błędną wykładnię polegającą na nieuwzględnieniu wszelkich okoliczności przy ustalaniu spornych granic nieruchomości. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w zaskarżonej części, tj. w części oddalającej apelację uczestnika i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania z zasądzeniem kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi uczestnik J. K., powołując się na art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, polegającego na potrzebie wyjaśnienia dopuszczalności przyjmowania za własne przez sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji, w sytuacji zgłoszenia w apelacji mnogości zarzutów co do sprzeczności ustaleń faktycznych z zebrany w sprawie materiałem dowodowym i czy w związku z tym wynikający z art. 378 § 1 k.p.c. nakaz rozważenia zarzutów apelacji nie skutkuje obowiązkiem przeprowadzenia przez sąd drugiej instancji własnej oceny materiału dowodowego w zakresie zgłoszonych zarzutów, która powinna znaleźć odzwierciedlenie

w uzasadnieniu wyroku. Z przytoczonego sformułowania wniosku nie wynika, aby postawione pytanie stanowiło istotne zagadnienie prawne, poza oczywistym stwierdzeniem samego skarżącego, że zadaniem postępowania apelacyjnego jest odniesienie się do zarzutów apelacji i jeżeli jest to potrzebne przeprowadzenie własnego postępowania dowodowego. Z tego jednak wcale nie wynika, aby sąd drugiej instancji nie mógł podzielić ustaleń faktycznych i uznać za prawidłowe postępowania dowodowego sądu pierwszoinstancyjnego, jeżeli za tym przemawiają okoliczności, a zarzuty sformułowane przez stronę niezadowoloną z rozstrzygnięcia nie są uznane za trafne. W niniejszej sprawie, wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Okręgowy ustosunkował się do zarzutów apelacji w takim zakresie, w jakim było to potrzebne do skontrolowania prawidłowości rozstrzygnięcia. Tyle tylko, że skarżący ma własny punkt widzenia na okoliczności faktyczne i tylko ten punkt widzenia uważa za prawidłowy, budując własny stan faktyczny w sprawie. To nie może stanowić uzasadnienia dla zgłoszonego zagadnienia prawnego, pomijając już i to, że w apelacji skarżący nie kwestionował prawidłowości zastosowania art. 153 k.c., a podnosi to w skardze, jako błędną wykładnię tego przepisu przez Sąd drugiej instancji. Sfera faktów i dowodów nie może być z kolei podstawą skargi kasacyjnej, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), jest bowiem sądem prawa i nie stanowi trzeciej instancji sądowej.

Postępowanie kasacyjne ma charakter wyjątkowy, a skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym. Dlatego przedstawienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania musi być oparte na profesjonalnym wywodzie prawnym, popartym odpowiednimi argumentami. Zgodnie z utrwalonym i znanym orzecznictwem Sądu Najwyższego oraz poglądami doktryny oparcie wniosku na art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga nie tylko prawidłowego sformułowania zagadnienia prawnego i wykazania, że jest istotne dla rozwoju prawa i dla rozpoznania konkretnej sprawy, ale przede wszystkim z czego ma wynikać potrzeba jego rozważenia. Musi ono wywoływać istotne wątpliwości, wykazywane w doktrynie i wynikające z rozbieżności orzecznictwa. Nie może to być zagadnienie, na które odpowiedź znajduje się wprost w przepisach lub w ustalonej ich interpretacji, jak w niniejszej sprawie.

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu.

aw